

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **P. A. T.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2015, č. j. 2 A9/2015 - 31, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 3. 2015, č. j. 2 A 9/2015 – 31, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2015, č. j. MV-170103-3/OAM-2014, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10. 11. 2014, č. j. CPR-16544-2/ČJ-2014-930310-V243. Uvedeným rozhodnutím byla žádost žalobce o obnovu řízení zakončeného uložením vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie na dobu 5 let podle § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuta a obnova řízení nebyla povolena.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností, ve které současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V rámci odůvodnění této žádosti uvedl, že jeho individuální zájem na ochraně procesních práv významně převyšuje potenciální újmu, která by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, či potenciální ohrožení důležitého veřejného zájmu. V této souvislosti stěžovatel uvádí, že přiznání odkladného účinku nemůže představovat újmu pro žádné třetí osoby, přičemž si dále dovoluje vyloučit i rozpor takového postupu s důležitým veřejným zájmem, který však stejně nelze stavět do konfliktu se zájmem stěžovatele na spravedlivý proces, spojený se zcela zásadními dopady do jeho života, který jakýkoliv veřejný zájem převyšuje.

Žalovaný navrhl odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat, neboť je přesvědčen o tom, že účinky pravomocného rozhodnutí neznamenají pro stěžovatele nenahraditelnou újmu. Přiznání odkladného účinku je vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy, kdy by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nenahraditelnou újmu, nikoli pro situaci, v níž se ocitá každý stěžovatel v případě, kdy kasační stížnost nemá ze zákona odkladný účinek. Žalovaný nesouhlasí s názorem, že by nevyhověním této žádosti bylo ohroženo právo stěžovatele na spravedlivý proces. Pokud jde o pasáže z jednotlivých rozhodnutí Nejvyššího správního soudu obsažené v návrhu na přiznání odkladného účinku, žalovaný konstatuje, že ta se týkají jiných případů, bez vztahu ke stěžovateli, a jedná se pouze o obecné formulace vytržené z konkrétních rozhodnutí. Žalovaný rovněž poukazuje na skutečnost, že uložené správní vyhoštění a nerespektování rozhodnutí správního orgánu představují rozpor s důležitým veřejným zájmem.

Podle § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem a skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje jednak hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku, by byla nepoměrně větší případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno.

Důvody možného vzniku *nepoměrně větší újmy* stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (srov. např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 – 29, publikované pod č. 2852/2013 Sb. NSS). Toto břemeno, jak vyplývá z žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, stěžovatel unesl, neboť důvody vzniku újmy v kasační stížnosti zdejšímu soudu srozumitelně předešel.

Stejnou měrou pozornosti je ovšem třeba reflektovat, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním

pokračování

soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá dočasně Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Tento postup proto musí být vyhrazen pouze pro výjimečné případy.

Pokud jde o posouzení, zda by vůbec nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla stěžovateli vzniknout zákonem předvídaná újma, judikatura zdejšího soudu předpokládá, že půjde o případy představující poměrně závažné důsledky do života či existence toho, kdo se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti domáhal. V dané věci stěžovatel svou žádost odůvodňuje potřebou hájit svá procesní práva v nyní vedeném soudním řízení.

Nejprve je nutno upozornit, že žalobě proti rozhodnutí žalovaného zákon v dané věci nepřiznával odkladný účinek; tím je nadána pouze žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), nikoli žaloba proti rozhodnutí, kterým nebyla povolena obnova řízení, završeného rozhodnutím o vyhoštění. Současně z předloženého soudního spisu vyplývá, že odkladný účinek žalobě nebyl přiznán ani rozhodnutím krajského soudu. I kdyby tedy Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti přiznal, sistoval by tím toliko účinky rozsudku krajského soudu, nikoli však již účinky předcházejícího správního rozhodnutí. Současně je třeba uvést, že i za situace, kdy by Nejvyšší správní soud přistoupil na názor zastávaný částí judikatury, dle kterého se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti *eo ipso* sistují i účinky správního rozhodnutí, jež bylo napadeno žalobou, na právním postavení stěžovatele by se takovým postupem nezměnilo nic. Byly-li by totiž sistovány účinky rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení, bude stěžovatel i nadále vázán pravomocným rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 6. 11. 2012, č. j. KRPS-87326-112/ČJ-2011-010026, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 5 let. Stěžovatelem namítané právo na osobní účast v probíhajícím soudním řízení by tak ani tímto způsobem nemohlo být zajištěno a stěžovateli tak nezbývá, než využít v tomto směru institutů, které nabízí úprava zákona o pobytu cizinců.

Jelikož stěžovatel neprokázal, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, soud se již nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Stěžovatel tedy neprokázal existenci podmínek pro přiznání odkladného účinku stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Z tohoto důvodu nebylo možno odkladný účinek kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2015

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu